

SEMANARI ILUSTRAT ALICANTÍ, HUMORISTIC, POLITIC Y DE INTERESES MATERIALES.

SE PUBLICARA ELS DUMENCHES DE MATÍ.

PREUS DE SUSCRISIÓ.

En Alacant, tres mesos.	1'00 peseta.
Fóra de Alacant, SEMESTRE	2'25 "
Números solts	0'10 "

DIRECCIÓN Y ADMINISTRACIÓN

Plaza Quijano, 14.

No se tornen orichinalis.
Anuncios & preus arreglats, lo mateix en castellà que en
alicanti.—Hòres de oficina: de 1 à 3 de la esprá.

PUNS DE SUSCRISIÓ.

En la redacció y administració y en la imprenta de este periòdic.
Un número atrasat costarà 1 quinsat.

EL GRABAT DE HUÍ.

El grabat que hui presentem al públic no es atre sino un dels espectaculs que tant de temps fea que en esta ciutat estaven olvidats, pero que la mateixa desgrasia ha amanegut en les portes del oscurantisme pa manchar la reputació de una culta ciutat, esposanxe ésta à que se la tilde com el poble més afusat del mon.

La afisió que se ha despertat hui per les corregües de vaques de corda, mos induix à reproduir una de les escenes que amargament recordem y que se ómpli el còr de vergonya al vore pisotechá la ilustració de nostra pàtria, y que tot un poble en masa vacha à cooperar per un espectácul de esta espesie, que dónen lloc à que els chorralers perguen mich dia pera assistir à esta festa, y ademés que se veixguen obligats els establimens à tancar les portes pa que un bou no se clave dins de rondó, com vā passar el atra esprá en la plaza del Progrés, en el barato del mateix nom; pa que uno que tinga presisió de pasar per el carrer de la corregüa, no se espone soles à que li enfile un cuerno, sino que ademés es la mofa y el escarní de un poble que chiulanli fa pa que li ixquen els colors à la cara; pa que un cavaller, als grits de *la vaca... la vaca...* se agarre à una vidriera, rompa els cristals, se talle un dit, y que dos meches tinguen que acompañallo à la farmasia de confront; que à la aglomeració de chent se agarre à una reixa, caiga ésta y se aporreche algú; que uno per valent li pegue un revolcó el *cornúpeto*, y en fi, que reunixa tantes desgrasies este espectácul, pareix incomprendible que li dónen nom de festes.

¡En quin concepte mos tindrán les nacions civilisaes, al vore un poble tan desarrollat en la industria y el comerç, donant espectaculs sols dignes de un villorrio?

¡En quin concepte mos mirará la societat pro-

tectòria de animals, al vore com martirisen à un de éstos, per fiero que siga, correny per els carrers de Alacant, y que después de fregarli una còrda per els cuernos, el punche y apedrege el poble sensato?

AL PRIMER TAPÓ...

Apenes va apareixer en el món *EL CULLEROT*, encara no havia tengut temps pa vore la llum

del sol y admirar el hermos panorama que la naturalea, eixa mare de lo creat, regala à nostra vista, ya se corria la veu de que mos se habien imposat sínscentes pesetes de multa.

Despues de haber oit varies versions que de nosotros se feen, y hasta la mateixa prensa es feu eco de elles, publicant y comentant lo que se dia, el diméracs à les huit del matí varem resistir la órde pa que acudirem al Chusgat de primera instansia à respondre dels carrecs formulats per el señor Fiscal de imprenta, à consecuencia de un articul en que apareixia una no-

tisia que nosotros no creguerem y que la donarem à llum com un rumor públic, y à fi de que si era sértia, les autoritats la castigaren.

En la mateixa sala del Chusgat van vore allí reunits al directors de *La Unió Democrática*, *El Graduador*, *La Coalició*, *La Reseña* y *La España Liberal*, que tots, com mosotros, habien caigut baix la acció de la chustisia.

Huí no poem fer ningún comentari à propòsit de estos denunscies, pero estém segurs que la bona fe y rectitud que guia els actes del digne y respectable tribunal que ha de fallar en estes causes que se mos han incoat, sabrà sensio-

nar, conforme à la llei; y per lo tant aném al banc dels acusats en la consénsia tranquila, esperant de la bondat y rectitud dels que atministren la chustisia, el fallo de tan digne tribunal.

NOTABILITATS.

Per mes que no ú parega à la simple vista, en hay moltes y grosses en este Alacant.

Algun foraster pot no distinguirles al primer cop de vista, y tampoc algun pasífic vei que té la desgrasia de codecharse y anar mesclat entre mich de tantes celebri-tats.

Y dic desgrasia, perque desgrasia es y gran, viure desapersibit en mich de tantissima celebritat de diferent chénero, per alló de no poer dir que en la terra dels segos el que té un ull es el rey.

Aqui tenim, ó millor dir se tenen, eminencies que sobreixien en tots el rams ó ramells del humà saber; en arts, literatura, taurinos, comediantes, etc., etc.

Per grosses se contén artistes lírics, que lo mateix se arranquen, solos ó en pilot contra el *esperit chentil*, ó una petenera, que contra un vei del barri que té la malaïda desgrasia de viure prop de eixos tenors ó *teneors* de gos petit.

EL CULLEROT.

Y aixó ú diem en perdó de atres bons y aplaudits artistes, que son el orgull y la honra de este poble, que els ha vist naixer; que cavallers, es bastant vore.

De chòvens y adults, soles y en sosietat, que se titulen artistes còmics, dramàtics, melò-dramàtics, oleogràfics y demés classes, chéneros y subchéneros, en tenim aquí tans com melons se cullen en un bon añ de aigua, si bé desconeuguts y desgrasiats, per alló de que ningú es profeta en la sehua terra; y qui sap si entre tans aurá alguno que serà un diamant en estat de canut!

Cavallers, vosotros com yo, aureu vits y ohuit per sort ó per desgrasia, alguna ó algunes funsions dramàtiques, donaes per alguns afisionats, á benefici de algun acte filantròpic, pose per cás, pero que estos casos son molt freqüents en esta ciutat, y si no hau eixit complaguts y sastifets de la funsió, desde hara dic que tenen molt estragat y hasta estraviat el gust.

Per lo que á mi en toca, declare, que una de les tantes funsions com tinc vistes y escoltaes, segons se llechia per les papeletes publicaes, era *La Pasionera*, pero per lo que vach vore á aquells artistes, que encara no estaven pollats, els va eixir, sense premeditació ni res del món, *La pata de cabra*. Sin embargo de alló, cuant ixqué de allí dins, li preguntí á un amic, que son víctima com yo de aquell susés, qué era alló que habiem vits, y me contestà molt serio que *Els nebots del capitá Grant*.

Plé de confusions men vach anar á casa á dormir fent el propòsit de que no me peixcarien mes, y cumplixe en la mehua paraula.

Les ocupacions lisites son molt bones, y aixina ú crec, pero també son dignes de consideració el art y la humanitat.

Yo coneixia á un barber, que afaitant á un parroquiá, en una arrancá de inspiració molt puchá, li vá tallar el coll.

El home estava ensayant, per aquell temps, el paper de rey moro de un melò-drama en sis actes, quaranta quadros y un troset, y en una de les exsenes mes fortes del obra tenia que tallar-li el cap al capitá dels eunucos, y qué casualitat! aquell pobre parroquiá, que segons el barber ú pareixia, el vá pendre per llechitum y el vá degollar.

Molt temps despues vach vore al infelis rapabbes y el home se mostraba mes afilicit de no haber pogut representar el paper del rey moro, que de les desgrasies que havia ocasionat.

El art mimic, ó els boleros, no té aqui, segons les mehues notisies, ninguna representació. Hay alguns artistes de *tamboriná*, que se donen á coneixer en públic en les clàssiques danses de barri. A propòsit: una de estos nits he tengut ocasió de admirar á un ballaor en les danses de la Montañeta, y que segons mos vá pareixer á tots els que el van vore, mes que ballar pareixia que torechaba á la sehua parella. Hay alguns tipus de estos bons, pero es presis agarrarlos al bol.

També veguí en aquella dansa á uno dels que aguanten la llum, en calsonsillos y en un gran sombrerot de copa alta que pareixia una cafetera; pero anava asegurat de insendits. El amic havia clavat per tota la caixquerola del sombreiro unes cuantes dotzenes de ahules de cap que asomaven les afilaes puntes per la part superior de la copa. Si algú li vá voler asclarafar el sombrero, eixiria ben lliurat.

El Tio Piula.

TIPOS.

CHUANO.

Nostra misió, amic Chuano, es ensalsar y donar ànims al sér que se dirichix per la senda del bék; aquell que en el seu cór abriga honrats sentiments; aquell que la sehua consénsia es

tant transparent com el cristal, y que no hay una má, per poderosa que siga, que li fasa baixar el front avergonyit per el remordiment de alguna mala acsió, y en fi, aquell que la sehua historia está alfombrá de virtuts y honors.

Pero en càmvit no cregues, Juanico, que perseguim al visi, que abochorna á la sosietat, pera esterminarlo y donarli el mereixut castic, si no molt al contrari; al qui estiga sumerxit en el presipisi de les males pasions, farém per tráurelo de entre tan segues garres, encaminantlo per la bona senda, donantli alguns consells, y fentli vore la diferéncia que hay entre el visi y la virtut.

Pa bosechar el present tipo, he buscát en la mehua imachinació ún que reunixa les cualitats del primer eixemple de nostra misió, y per moltes boltes que li pegue, sempre encontre la tehua història, la història de un sér desheretat de la fortuna, que près per la desgrasia, ha anat per el món en el cór en la má sense mes patrimoni que els quexits del seu pit y les llàgrimes dels seus ulls.

Mes moltes voltes la desgrasia se causa de perseguir al sér honrat y la providénsia, eixa màre protectora de la virtut, consóla á la víctima del infortuni y li erichix el puesto que me reixen les sehues nobles cualitats.

Tú eres uno de eixos eixemples; tú eres el que va naixer en un infelis poble en mich de la misèria y de la pobréa; fill de un desdichat y pobre segó que cantaba per els carrers: tú, que te vas criar sent el nasarillo del pobret seguet, te enseñaren á cantar romansos y els vas cantar; demanar limosna te enseñaren y en vas demanar, y sempre sumis als mandatos dels autors de la tehua vida, sentse que la tehua boca se obriguera pa malair el teu naiximent.

La mort se emportá al teu pare, deixantvos á ta mare y á tú en la machor aflicsió. Tú no tenies ofisi; te la guañaves com poies, buscaves en ardor, mes no era prou la tehua voluntat, y del mateix sentiment va morir al poc temps el únic tesor que te quedaba en la térra.

Sóles en el món, no tenies qui te amparara; els pobres habitans del teu poble, comprenies tú que carexien de elemens pa donarte el sustent diari, y en mich de la teha desesperació, tingueres un divino pensament.

Als pocs dies, un chic de uns setze anys caminava per la carretera de un poble que yo tinc interés en callar, carregat en una gran sistella plena de tramusos.

Va aplegar al mercat este chòve que no es atre sino tú, Juanico, y prenen un puesto vas acomensar á vendre els tramusos en que anaves á comersiar.

Te vas saber captar les simpaties de alguns amics y entre ells me contava yo, y mos revelares les tehues desgrasies y padeximents.

El negòsi te anava bék, y alquilaras una modesta barraca y te vas instalar en ella; vas posar á la pòrta dos llibrellaes de insitans tramusos, y una numerosa parròquia se prenia el treball de ferlos desapareixer.

Els ahorros puchaben, y en una calsa que tú mos vas enseñar, ya tenies trenta huit quinsets que te costaren mil privasions y suors.

Els amics visitabem el teu establiment, y una nit que tú estaves ensomiant en els tramusos te va despertar un roío estrafi.

Te vas tirar del llit baix, ensengueres llum, y qui seria el teu dolor al vore que els llibrells

estaven buits, la finestra uberta y la calsa había desaparegut: mes tú, en molta calma, vas tancar la finestra, vas apagar la llum y te vas chitar sense pegar un grit.

Atre aguera alborotat el veinat.

Mes silensiós que ningun dia te vas vestir al eixir el sol, y qui seria el teu asombro al vore que dins de una espardeña havia un paper embolicat. El vas destapar y una esclamasió de goch te se va escapar al vore quintse duros en ór, y ademés una carta que dia: «Amic Juanico, esta nit per un chasco te ham robat els tramusos y el tesor de la calsa, pero en càmvit te fem este regal com un lenitiu pa els teus dolors.—Els teus amics.

Pasant per alt tots els sinsabors que te carregaven el ofisi de tramusero, vas pasar á fer companyia en un amic teu, en les comisions de vins y grans.

Als vintisét anys vas contraure matrimonio en un ànchel, per no dir atra cosa. El teu sogre va iluminar el teu pensament y de dia en dia vas anar ilustrante, concluint per ser un home de profit.

Qui tenia que créure que tú eres aquell nascitillo que hui per guiar al pobre seguet, eres un banquero retirat y que solameñs vius pa ser la felicitat dels teus fills?

Tú has obtengut una fortuna á forsa de treball y hui en la tehua opulènsia no te dona vergona dir lo que has segut, y al mateix temps pots alsar el teu front ben despejat.

Seguix per la mateixa senda, que ya encontrares el prémít de la virtud que abriga el teu ser. ¡Deu te beneixca!

ALFICÓS.

CACARILLES.

EMBROLLES DE LA SEMANA.

—Bon dia y salut, tio Piula.

—Bona vista vecham, tio Vinagre... ¿Cóm, vosté per aquí? Me digueren que sen havia anat fuchint dels microbios...»

—No señor, yo no fuch may. Lo que va ser es que uns señores...»

—Hóme, ya se fá vosté entre señors!

—Yo no sé: lo único que puc dirle es que porten levita y tenen mols dinés.

—Vamos, ya. Y qué?

—Pos bueno, els tals señores me enrearen y me feren puchar á la Torre.

—¡Hóme! y aixió no es fuchir?

—No señor; fuch el que corre, pero puchar á una Torre, es una medida de precausió,

—Ya vech yo, tio Vinagre, que tant vosté com éixos señors, lo que tenien era un carro de por...

—Bueno, lo que vullga vosté, y deixem dirle lo que volia, sinó me allargue...

—Sempre tindrà el mateix chénit... vinga, aném, conte.

—Pos bueno, com li dia: els tals señores se me anduguieren á la Torre, y cuant vam estar dalt, tinguerem consell de familia, per supost, que les dònes no tocáren pito...

—¡Hóme! elles tocarien atres instruments; bona música armarien.

—Ya, ya, no me deixará parlar.

—Vinga, aném.

—Pos bueno, com li dia, el consell acordá tirar un cordó.

—¿Pa puchar els que vullgueren?

—¡Hóme! qué torpe es vosté; el cordó el tirarem pa no deixar puchar á ningú de la ciutat del microbio.

—¿Y li pareix á vosté que aixió está ben fet? que es humanitari fuchir del seu poble, deixar-

EL CULLEROT.

mos aqui abandonats? Ya vech yo que ni vosté ni ninguno de eixos señores, en tota la seua levita y diners, tenen cor y saben cumplir com á bons cristians.

—¿Y qui li ha dit á vosté que els que estaven allí eren cristians?

—Hóme! aixió si que está bò. ¿Pues no sent cristians, qué dimonis eren?

—Vosté ú ha dit, y yo afichiré, que uno deu ser empleat de algun ferro-carril, perque tots els atres li dien señor de Guarda-freno.

—Vamos, ya, de eixos que apreten.

—Si, señor, com á que té molts dinés. Un atre se dia fabricante.

—Cóm fabricante? Si aquí no hay mes fàbrica que la de tabacos.

—Bueno, yo nó sé mes que ell dia, que cuando tenía en el campo, su fàbrica, hacia muy bonitos negocios. També havia un atre que deu ser bañero ó bañista, perque éste sempre mos estava dient: si tuviera yo aquí mis pilas, mos bañaríamos todos con agua de moniatos.

—Hóme! qué es lo que ha dit? en moniatos?

—Qué sé yo?.. ell nomenava una medesina que es bona pa afuegar els microbios.

—Aixió es altra cosa!

—Un atre, molt alt, sempre estava nomenant al cùres... pera mi deu de haver segut sacristá: encara que ya no se li coneix molt, pero que casi sempre vá agarrat en el rosari y cantant les lletanies, pero si el veixguera, es molt liberalot... No recorde bé, pero me pareix que havia uno, que deu ser veneor de fruta, perque sempre portava algunes peres damunt, hombre de mucho empuje: allí dien que no fá molt temps adquirí un gran bulto y que treballantlo, de ell en va fer tres. Un atre, que sent chic va ser botiguer, hara se havia dedicat á paséos matinals, pa vore descarrregar els barcos per la popa. Quant mes gran popa tenia el barco, mes disfrutaba el home mirarlo. A este no he pogut adinarli el ofisi que té. En havia alguno mes, pero yo no men recorde. Lo que puc dirli es, que tots son gente muy echada pá alante com dihuen els flamencos, y que allí mos ham divertit molt.

—Pues mire, ni á vosté ni á eixos que me conta, els arrende la ganancia. Aquí ya sabem qui son tots els que han fuchit, y encara que cuant se aquieten les coses, mos vinguen dient que son los hombres de bien, de posisió y arraigo de este poble, y com á tals els tenim que fer rechiors, diputats y atres coses mes gróses, els farem la figueta, sino els fem altra cosa pichor.

—Está vist, tio Piula, que vosté es encara molt antiu y no coneix les costums modernes.

—Ni falta que me fá.

—Pues entones men vach... adios.

—Esperes, que vullc... dirle solameñs, que el partit conservador de este poble ha espolsat del seu si, al millor element que tenia.

—Hóme! pues li ha pasat com á uns sargüells veils que yo tinc....

—Qué?

—Pues que se han quedat sense trincha.

BRUMEROL.

FUCHINT DE LES VAQUES.

—Ché, ché, ché, Sentoóoo! ¡Ahón vas tan corrént?

—Calla, hóme, que... no puc... alenar...

—Pero qué tens tan asustat?

—Qué tinc de tindre? que no se ahón clavarne...

—Pos que te acasa algú?

—Encara vols que me acasen mes, cuant no sé ya per ahón fuchir? El atre dia vach tindre nesesitat de anar al Raval Roch, á fer una diligència, y cuant aplegue davant de la ermita, me sent: —Arria, que es señoret! —y me encontre nada ménos que en front de una vaca, y tant es el susto que vach pèndre, que de un brinco, vach anar á parar damunt la esquena de uno que yo no coneix, pero que no per aixió deixa de

portar patilles, y aquell pobre al sentise la tamboriná, me pegá una aspenta que no sé com no me vá estrellar, pero afortunadament, al obrir els brasos pera no rebentarme de un bac, me vach trobar, sense saber com, abrasat á una chica (aixó mal en mich, perque ché, era guapa) en fi, sense chirarme darrere y sense fer cas del mocao que en vá caure, y que era de eixos de á peseta la dotsena, arranque á corre, per sert que si no me donen el alto els consumeros del fielato de San Fransés, crense que era altra cosa, encara estic corrent.

—Pos hara també corries.

—Si encara no he acabat. Un atre dia me envia un recau una tia mehuia, que viu en San Antoni, pa que li llechira una carta que havia resibut, perque ella no sap, y men vach anar bolta aquell barrio; pero al aplegar al carrer de San Visent me vech un tumulto de chent que corria, pregunte qué era allo, y me dihuen: fuch que vé la vaca, ¡ché! apenes sent yo la vaca, arranque á corre bolta á una porta que havia uberta, en tan mala desgrasia, que al aplegar yo allí, pegaren una portá y tancaren, queane yo apegat cara á la porta com si fora un estampa que apeguen á la paret, y encara estaría en aquella postura, si no esclaten tots la rialla y me se acosta uno que me diu: «Chermá, vol que li tirem una poca de aigua calenta á vore si poem desapegalo de ahí». Aquell susto fon el número dos. Anem que dos dies despues, tenint que anar al convent de les Monches del carrer des Monches...

—Digues de la sanc.

—Pos mira, yo tenia vergoña de diro, perque me creia que aixó de la sanc era un mal nom que lis habien posat; en fi, entre per el carrer de San Pascual y ¡ché! encara no estava ahon viu el meche Alberó, me peguen una espenta y sent: ¡la vaca!... aquí fué troya; en un carrer tan estret com aquell, no fach mes que ampararme darrare de uno que havia en mich del carrer dret, en cuant en hora mala me peguen tan gran tamboriná que en tiren de tos y el atre damunt de mí... yo si que vach observar cuant me alsaren, que tot el mon se reia, y me diu uno que es castellá: «Qué suerte que ha tengut vosté, porque si la vaca no seguix, el havia aporteo;» y dic yo: ¡qué quién ma tirat? «hombre, la vaca, como ustet sa magao detrás de aquell hombre de bulto, ha vengut el toro y los ha tirado á los dos.» Ché, Tito, veches cuant torbat estaria, que el home que en vach amagar darrere de ell, era de bulto y yo no vach caure. Anem que al dia siguiente tenia que ferli un encàrec á Pepe Mollá, eixe que embarca pipes, y me en vach á la Villavella á buscalo, perque viu en el carrer de San Chuan, y apenes no estic en el Pont, ¡che, me encontre davant de un novillo! home, y pareix que el animalet me volia coneixer, perque aixina, lo mateix que un rayo se en vé á buscarme, y de la trompá que me arria en chitá en terra tot lo llarç que era, com si anaren á pendre mida pa feme la taud. Yo no sé els que pasaren per damunt de mi, pero es lo sert, que cuant me alsaren font tant el pasme que vach pendre, que tot estic asustat y cuant vech chent ya estic corrent...

—Pero hara per qué corries?

—Perque estic escamat y apenes vech me nechase á uno...

—Es que ara no es menecha ningú, á no ser eixos chiquets que ixen de escola.

—Pos mira, per aixó corria, yo me creia que venia alguna vaca.

—Cá hóme! per aquí no deixen corre vaques.

—Y per qué les deixen correr per els atres puestos?

—Perque aixó els convé á alguns.

—Hóme!...

—No sigues tonto, ¡no veus que sense tindre res, volien fermos creure que teniem microbios? hara pera llavamos la cara dihuen: ¡Cóm farém pa torcar lo brut, pos mira pa que sels pase la fam, hara vorém lo que volen; ¡qué quieres pueblo? y el poble á dit—pos vinguen alguns dies de bous per els carrers, y en pau—y ells se

rihuen, y si algun mameluco vá y diu á algú que en Alicante (que vol dir Alacant) hay fambre li digüen que es mentira porque están haciendo bouos, como todo el mundo sabe, y el arbañil pierde el dia por torear, el carpintero lo mismo, el capellan no se acuesta por la misa, setra, setra, y esto prueba que no les hace falta trabacar, y...

—Ché, tens raó.

—Pos hasta despues.

—Adios, Sento.

CULLEROTAES.

Segons llechim en *El Graduador*, creem que ha segut denunciat *El Constitucional Dinàstic*.

Amic, també te ha caigut el caldo, y te tornem els frases tan galanes que mos dedicaves, cuant vas publicar la notisia de nostra denuncia.

La comisió de festes del Achuntament de esta ciutat, està treballant sense descans á fi de ultimar el programa de les que se han de celebrar en Alacant en honor de la Fas Divina, segons la alocució del señor Alcalde, publicat per el mes de Agost últim.

Els preparatius no van escasos y tot mos fà esperar que han de revestir una suntuositat may coneguda.

El art dels cuernos va progresant ca dia mes. Hasta la dóna, eixe sér débil, se ha dedicat al torero.

Segons dihuen els periódics, una señoreta, que si mal no recorde, li dihuen Elisa Fuensanta, se ha oferit á torechar un bú, banderillarlo y matarlo en una corregúa que se donarà en la plasa de Bous del Pont de Vallecas (Madrit.)

Conque no mes mos faltava que renaixquera la afisió als bous en les femelles.

Aviats estém.

No seria mes millor
Ques posaren á fer calsa,
Escurar, llavar la cuina
Y anar de matí á la plasa,
O que agarraren un llibre,
Y en moltisima cachasa
Els aveara als seus fills
Lo que la Iglesia mos mana.
La humanitat, el amor...
Que es del progrés la palanca?

El tres de paper que baix el titul de *Progreso* se publica en Alacant, mos regala un solt que ell mateix se recomana y dóna á entendre que á algun redactor de ell li fá falta que atquirixca un tratat de educació, una cartilla de bona criansa, y algunes llisons de urbanitat y cortesia. Per hui no diem res mes. Ya tindrem temps pa despresiar als que presumis per quatre cuartilles que emborronen se crehuen ser Séneques. Pepico, menecha el caldo y no te amagues.

Desde el próximo número, se encarregará de la direcció de este semanari, nostre apresiable amic y festiu chóve, D. Visent Tafalla.

Els orichinals que se remitixquen á esta redacció, no se podrán publicar si no venen autorisats per la firma dels seus autors.

Fem esta atverensiá, perque son molts els que obren en nostre poder, y no se publiquen perque careixen de esta qualitat.

ANUNSIOS BARATETS.

GIMNASIO HIGIÉNIC.

DIRECTOR,

JUAN CARRATALÁ DESSIA.

Clase pera chiques . . . . de 8 à 9 del matí.
Id. id. chics . . . . de 6 à 7 de la esprià.
Id. id. adults . . . . de 7 à 8 de la nit.

CASTAÑOS, 22.—ALACANT.

SOMBRERERIA DE FRASQUITO RUSAFA

¡Qui per una curta cantitat vá en caixcarra, á perill de que li agarre un refreat ó que de una finestra li tiren una platera de... aigua y li sullen la testola!

En este establecimiento encontrará el público un gran y variado surtido de sombreros y gorras de última moda, desde el preu mes mòdic hasta els mes cars, pa caballers y chics.

Hay també un gran surtido en sombreros adornats pera chiques y chiquetes.

Mendez Nuñez, 6.—Alacant.

FUNDISIÓ DE BRONSE

DE

GASPAR ARAGONÉS.

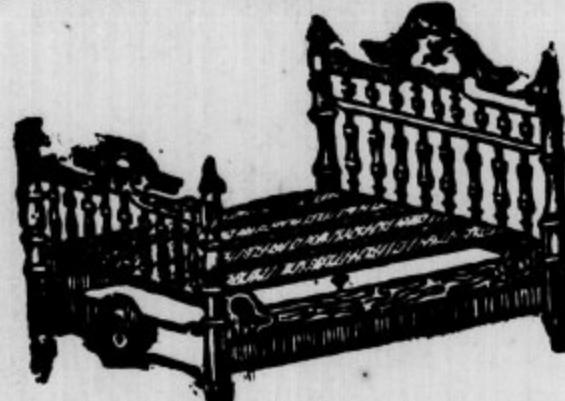

Este acreditat establecimiento oferix al públic un gran surtido en grifos, válvules pera conos, campanes pera barcos, campanetes pera peixcar bogas, senserros pera donar senserraes als viudos y pera els bous, y tota classe de ochoetes de iglesia.

CARRER DE SAN FRANSÉS, 38.

NÓVA INDUSTRIA.

MONTENGON, 7

BELEN, 22

FÁBRICA DE SOMMIERS (MATALAPS) Y ALAMBRADOS METÁLICOS

DE

Aparisio y Villalba.

Esta casa es la única en la província ahon se fabriquen tota classe de sommiers (ó siguen matalaps) á la inglesa y de molles arreglats á totes les medides y sistemes, que ademés se venen en una economía grandísima; pues basta dir que els hay desde 30 hasta 70 pesetas, segons la classe, tamaño y sistema. Hay també catres de ferro y madera en reixa de metall, desde 8 hasta 15 pesetas. Grillaches metálicos de fil de aram que no se pica may, ó siguen alambrats pera finestres, claraboyes, pajarerres, colombers, etc., desde 1 hasta 4 pesetas el metro cuadrat, ó siguen 18 pams.

No el confundiu en algun altre,
MONTENGON, 7 y BELEN, 25.—ALACANT.

FULLA ANUNСIAORA.

ALICANTÍ Ó CASTELLÁ

TALLER DE ENCUADERNAOR

DE

RAMON MARTINEZ.

PASEO DE MENDEZ-NUÑEZ, NÚM. 10.

En este acreditat taller se encuadren tota classe de obres que se desichen, en una prontitud admirable, esmero y en gran economía.

Y GUARNISIONER DE RICARDO REUS RIBELLES,

Carrer San Fransés, 23.—Isabel II, 23.

En este acreditat establecimiento, que es el mes antic en Alacant, encontrarás el público en general tot lo concernent á este ram, esmeradísima construcció en les faenes que se li encarreguen, molta prontitud en el treballs y una baratura grandísima en els preus.

Pepico Maimon

INSTRUMENTISTA.

En este establecimiento se apafien, afinen y componen iustrumens de totes classes, á preus mòdics.

Ademés té un bon surtido de cheringues y efectes de llanda.

Conque animeuse á tocar, y si de tant de bufar vos agarra un dolor de pancha, el únic remey es la cheringa.

Carrer de San Fransés, 36.—Alacant.

CHAMPAGNE

CHAMPEAUX ET BRUSIE.

LILLE.

Se ha resibit una partia de Champañ de una de les cases mes afamaes de Fransia.

Competix en preu y en classe. El propietari del Champañ regala una botella al comprador que faga el pedido de 25 botelles, ó siga el 4 per 100 per garantia dels compradors.

Una botella al detall, 20 quinsets, y per machor, 200 reals dotsena.

Únic representant en esta ciutat

LOPEZ GUILLEN, CASTAÑOS, 4.

MARIANO CAMPOS,

Confessiona tota classe de correchess, vist coches, tartanes, carros, y tots cuans carruaches hay fundat, á la ultima moda, en una perfecció, prontitud y economia tal, que competix en tots els establecimens de esta classe.

El que vulga obtindre cualquier classe de sinturons, pot pasarse per este taller, en la seguritat de quedar completament sastifet, pues existixen de tots els preus y condicions que demanarse puguen.

També hay en esta casa un gran surtido en bocacos y serretes de totes les classes, sinches, y en fi, tot lo perteneixent al ofisi de guarnisioner ú incontrarán en la

PLASA DE ISABEL II, (PASEO DEL CHANCO) NÚM. 26.

TALLER DE ENCUADERNAOR

RAMON MARTINEZ.

PASEO DE MENDEZ-NUÑEZ, NÚM. 10.

En este acreditat taller se encuadren tota classe de obres que se desichen, en una prontitud admirable, esmero y en gran economía.

LA UNION.

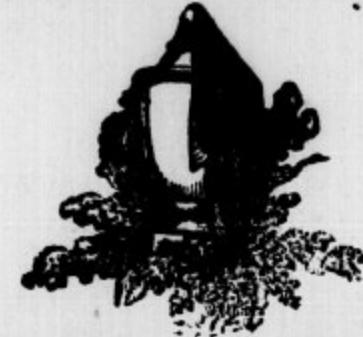
PERES Y LOPES,

Carrer San Fransés, 37.—Alacant.

Qui comprar vulga sabó y polvos en poca dinés, vinga al carrer San Fransés á la tenda del cantó, front al basar de Miró, y per nom Peres y Lopes, hay allí boniques toques, ganchos, pulseres y ahules, pintes pa fese les chulles y sepillos pa les botes.

Oli, petróleo y arrós qué son coses nesesaries, tallains y pastes varies, y botons de pedra y ós, hay també cosets pa el cós, calces pa lleches y guapes, devilles pa les sabates, canella, pebre y safrá, mistos, pebrera picá y pipes, flocs y corbatas.

CARRER DE SAN FRANSÉS, NÚM. 37.

JOSÉ ABAD, MARMOLISTA Y LAPIDARI.

Se construixen en esta acreditada casa panteons y lápides pera el cementerio, de totes les classes y tamaños, tot lo concernent al ofisi de marmoliast, als preus mes reduits y ventachosos.

CALATRAVA, 18.

SASTRE MADRILEÑO.

MILITAR Y PAISÁ.

Está vist que si alguns van rompus, es perque volen, perque sent yo sastre, he churat que lo mateix el río com el pobre, han de anar ben vestits; y sense mirar distincions el mateix preu fach pagar á uno com al altre.

Conque no hay que apurarse, que quant vulguén un pantaló vos espere en la mehua sastrería.

CARRER DE SAN FRANSÉS, 78, PRINCIPAL.—ALACANT.